

Előfizetési díj:

Vidékre, postán:

vagy

helyben, házhoz hordva:

Negyedévre . . . 1 frt. 25 kr.

Félévre . . . 2 . . . 50 . . .

Égész évre . . . 5 . . . — . . .

Megjelen hetenként egyszer,

Vasárnap.

Szerkesztői szállás:

Hal-piac, 250. sz., hová a

lap szellemi részét illető

közlemények küldendők.

KECSKEMÉTI LAPOK.

Vegyestartalmú hetilap.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sor, egyszeri

hirdetésnél 5 kr.; — többszöri

vagy terjedelmes hirdetések-

nél árleengedés adatik.

A nyílttérben való közle-

mény 3 hasábos soráért 10 kr.

számítatik.

Bélyegdíj minden beigtatásért

30 kr.

Hirdetések elfogadásánál Gal-

lia Fülöp könyvkereskedésében,

bova az előfizetési pénzek, hiru-

dési díjak és minden a lap anyagi

részét illető közlemények küld-

endők.

A munkás-kérdés.

A külföldet annyira foglalkoztató, gyakran aggodalommal eltöltő munkás-kérdés és munkás-mozgalom nálunk, hála a gondviselésnek, eddig jó formán ismeretlen dolog volt.

Horn Edének, az önkéntes vagy szándékos exportált nagy hazafiból importált nagy financiér és nagy státus gazdának jutott a szerencse a munkás-kérdést hazánkban először megpendíteni.

Több évi távollét után viszonyainkat nem ismerve — ismeretei folytán bizonyosan elérendő képviselői mandatumot nyugalommal nem birva bevárni, egy új kérdéssel akarta magára a figyelmet felhívni, hazánkat meplepni és tán nemzetünkre ráijeszteni, — sietett a munkás-kérdést megésmálni.

Akadnak utánczóik, kik az új s így előidézett zavart politikai tőkétől ügyesen kiszákmányolni hihették.

Azonban sehogysem akaródzott nálunk a munkás-mozgalom megszületni és mert Hornnak is volt annyi jóérzéke és hazafisága, hogy miután a képviselői mandatumhoz különben is eljutott, nagy bölesen elhallgatott a munkás-kérdéssel és mert átlátta, hogy veszélyes játék és oktalanság bajainkat egy új, eddig nem létezett bajjal tetézni.

Az egész munkás-kérdés — az internacionale néhány külföldi apostolának nálunk lejátszott komédiája után — szép esendesen elszenderült és fölötte a sajtó is a napi rendre tért át.

Ujabbban azonban „Bihar“ egyik munkatársának zavarta meg májusi álmait a munkás-kérdés, és ily rossz álmai után f. évi május 68. és 69. számaiban roppant tudományos értekezést eresztett a világba „A munkás-mozgalom“-ról.

„Szomorú, roppant szomorú kép az, melyet a munkás-osztály szemlélete szerez nekünk; szomorú nemcsak azért, mert az egyedek szemléletében döbben meg kebelünk, de mert egy oly államban, hol a tüzetesen fizikai munka képezi az emelkedetésnek főrugóját, ez osztálynak elhanyagolt viszonyaiban az ország bukásának Casandra-szerű szavait véljük fellelhetni.“

Igy szól az új Casandra.

Nem tudjuk, a cikkező honnét merítette tapasztalatait, mert mi, azt hisszük, hazánk — különösen az alföldi és kizárólag gazdálkodással foglalkozó — lakói éppen ellenkező tapasztalatokra kezdenek jutni.

Mert munkás-kérdést és munkás mozgalmat képzelni ott, hol gyáraink felállítása- és szaporításában egyik és főakadály a munkás-kéz hiánya.

Ott, hol a vasúti és egyéb nagyobb munkálatokhoz külföldi munkások behozatala szükségeltetik, ott, hol alig fizettetik meg jobban valami mint a munka, gazdag képzelődő tehetség kell ahhoz, hogy munkás-osztály elnyomása és így ezen elnyomásból származható veszély miatt kell aggodnunk.

Véleményünk szerint inkább a munkás-osztály zsarnokoskodik a munkaadón.

„Szomorú, nagyon szomorú kép az, melyet nekünk a munkaadó-osztály szemlélete szerez.“

Szomorú, mert kevés a munkáskéz és ez oly államban, mely legnagyobb részben termelő ország, roppant fontos kérdés.

Rendkívüli nehéz és aggasztó most nálunk a gazda-osztály helyzete, termése nagyon silány a rozsda miatt, a mi kevés megmaradt, a nagy hőségben gyorsan ért meg, tehát az aratással ha a megmaradt keveset is megakarjuk menteni, sietni kell; azonban a drága napszám — naponkint 2 frt. 50—3 frt. és élelmezés — mellett sem kaphatni napszámot, mert a szegény, az elnyomott munkás úr, nem megy munkára és inkább alszik egész nap, dőzsöl vagy kártyázik, mint 2 frt 40 krajeárért dolgoznék, és a ki elmegy is dolgozni, a munkaidő legnagyobb részét ellopja, elég lelketlen a gazdaközönség szorultságával visszaélni, kelletlenül nagyjából dolgozik, mert ritka ma már lelkiismeretes jóra való munkás.

Egy jóra való munkás, ki szeret dolgozni és szerzeményét megtakarítani képes, hazánk legnagyobb részében jobb helyzetben van, mint más számtalan osztály: mert nálunk és több helyeken is általában minden napra kereshet 1 frtot, azonkívül hogy élelmezésre nem kell költeni.

Kereshet-e ennyit egy kis városi szegény iparos?

Marad-e ennyi a szegény néptanítónak? vagy a kisebb tisztviselőknek?

Bizony nem marad.

Hát ezeknek helyzetük nem javítandó, csak a drága kedves munkás-osztályé?

Általában legnehezebb, legaggasztóbb helyzete van hazánkban éppen a munkás kezek hiánya miatt a földmives, a kisebb birtokos-osztálynak.

Hiszen nálunk a földtermésének éppen felét elnyeli a munkadíj; a szőlőművelésnél pedig a jövedelemnek $\frac{2}{3}$ -át emészti fel a munkadíj.

E bajon pedig egészben a birtokok aprósága miatt a gépek szaporodásával sem lesz soha segítve.

A munka drágaságánál még nagyobb, még veszélyesebb baj, hogy a munkakedv kezd

kihülni a magyar munkásoknál is; az is szeretti a dolog könnyebb végét fogni, és mihelyt néhány forintocskát összekuporgatott, — ha azt az utolsó fillérig meg nem itta, — felvág kereskedőnek: valami kupecségbe fog.

Legszomorúbb azonban, hogy a munkás a drága munkabér mellett sem képes semmit megtakarítani, mert minden keresményét azonnal a pálinkás-boltba viszi.

És egy rossz év után már mind éhező akar meghalni, mint 1866-ban is, midőn városunk 10,000 inséges munkás ellátásáról gondoskodni kénytelenítettett, és ily esetben mindig a város és a birtokos-osztály terhei lesznek.

Kell tehát intézkednünk, a munkaadó és munkás-osztály közötti viszonyt rendeznünk.

A munkás munkájának szabad ura, annyiért adja azt el, a mennyiért néki tesszik; értékét majd meghatározza, kinek a munkára szüksége van.

De társadalmilag annyit kell tennünk, hogy a munkaadó a munkást ne tekintse lelketlen gép, vagy eszköznek, hanem embernek, kinek munkájára szüksége van; de viszont a cseléd, a munkás a birtokos-osztályt ne tekintse ellenségének, és ne kifacsarandó citromnak, mert ő még inkább rá van szorulva a munkaadóra, és annak vagyonosodásától függ az ő jobb-léte is.

Törvény által kell rendezni; — de addig helyi, rendőri szabályok és cseléd rendtartás által — a kettős viszonyt. Különös gond fordítandó arra, hogy gazda változtatás, munka elhagyásnak eleje vétessék.

De ez ügyben is legtöbbet tehet a népnevelés, azért nevelnünk kell a népet, józanság-, munkásság-, takarékoságra szoktatnunk, a haszon kölesönös leend.

Kecskemét szabad kir. város köztörvényhatóságának 1873. évi július 2. és 3-ik napjain tartott rendes havi

közgyűlése.

(Vége.)

Olvastatott Milhoffer Frigyes- s érdektársainak Virágh István tégláégetőjének más helyre áttétele iránti kérvényükre a gazd. osztály jelentése.

Szücs I. A folyamodók kérelmét jogos- és méltányosnak tartja, midőn nagy gonddal ápolt és tetemes költséggel rendezett szőlőbirtokuk közvetlen szomszédságából, a birtok értékét csökkentő és az egészségre is nem a jobb befolyású tégláégetési telepet eltávolítani, illetőleg annak ottani elhelyezését meg nem engedni kérelmezik, azonban most ettől eltekintve igen megnehezítve találja ezen kérdés részrehajlatlan megítélését, miután ma már a kérdéses tégláégető telep teljesen felszerelve és épületekkel ellátva van; azonban éppen itt látja a legnagyobb hibát, a menthetetlen mulasztást, mert az eljáró gazdasági tanácsnok azon hibát követte el, hogy meghatalmazás, a közgyűlés engedelmével Virágh Istvánnak téglátelepet jelölt ki és azt birtokába bocsájtotta, mire jogosítva nem volt,

mert a közgyűlés által csak arra utasított, hogy azon tégláégetőkkel, kik a közhatalóság által megállapított feltételeket elfogadják, az égetett mennyiségből a 10-edet beszolgáltatni készek, kösse meg a szerződéseket; de arra nem, hogy azoknak már telepet is kijeljen, sőt azt át is adja, pedig 1863-tól közgyűlési engedély nélkül senkinek telep át nem engedtetett, és az eljáró tanácsnok még azon hihát is elkövette, hogy ezt utólagosan sem jelentette be; ezen hely már 1870. Virágh által felkéretett, de a közgyűlés azt tőle megtagadta és részére mást jelelt ki; de ez eljárásnál még nagyobb hibát, mulasztást követett el a tanácsnok az által, hogy midőn a folyamodók kérelmüket f. év ápril 18-án beadták, Virágh István csak éppen megkezdte az építkezést és minden fennálló törvény és szokás ellenére eljáró tanácsnok nemcsak be nem tiltotta az építkezést — a mit saját érdekében is tenni kötelessége lett volna, — sőt ott minden építkezést teljesen bevégezni engedett és csak miután már minden tekintetben elkészült a tégláégető, sőt már egészen kész téglával is tele van rakva, terjesztette be jelentését, így mintegy kényszeríteni akarja a közgyűlést, hogy a fait accompliiban (a bevégzett tényben) megnyugodni és az eljárást tudomásul venni kénytelenítessék; ő azonban az egész eljárást hibásnak, így megsemmisítendőnek, a folyamodók kérelmét jogos és méltányosnak tartván, a telepet onnét más helyre tétetni véleményezi.

Agi László tanácsnok: Én abban hibás nem vagyok, hogy ott helyet mutattam ki, mert nem tudtam olyan végzéstől, mely szerint azt be kell jelentenem; midőn a folyamodók kérelmüket beadták, már Virágh megkezdte a putri építést, különben én elég gyorsan jártam el, és korán beadtam jelentésemet.

Hornyik János főjegyző (felugorva): úgy hát én vagyok a hibás, hogy nem tárgyalattam; én mi-helyt beadattam, mindjárt kintűztem (általános derűlttség).

Lestár röviden és szépen indokolja folyamodók kérelme jogos és méltányosságát, felemlíti, mily figyelemmel volt a közgyűlés más szőlőbirtokosokra, midőn egy nagy jövedelmező vállalatot a disznóhizlalást betiltották a szőlőkben, a tégláégetés bizony nem tisztább, azért kérelmüknek helyt adni és a telepet más helyre tétetni véleményezi.

Szalkai (a minden lében kanál) védi az eljárást és felhossa, hogy miért nem találták az illetők kellemetlennek, midőn Muraközy testvérek saját birtokukon téglagyárt állítottak.

Hajagos főkapitány: Itt azon kérdés döntendő el először, hogy az engedély az „Ipartörvény“ életbelépte óta adatott-e ki (közbe kiáltások f. évi martiusban)? akkor az egész eljárás helytelen, mert a szomszédok kihallgatva sem voltak; és ő, kihez az ipar engedély kiadása tartozik, mitsem tud erről, azért azt megsemmisíteni véleményezi.

Husztai Pál (a hivatalból jogtudor) még ezután is védelmezi az eljárást.

Hollósy és Parragh röviden helytelenítik az eljárást.

Többen az ügyhöz nem szólván, elnök polgármester kimondja a végzést, hogy vizsgálat és új jelentéstétel végett a gazdasági (ez ellen Lestár

Péter és többen tiltakoznak) és a közegészségi bizottság kiküldettek.

Hogy miért a gazdasági osztály, kinek éppen helytelen eljárása forog szóban, azt ő tudja és ő mondja meg a végzést kimondó polgármester.

Olvastattott a volt csendőrlaktányán felállítandó ideiglenes katonai raktár iránti hivatalos jelentés. Hosszú vita után újabb jelentéstétel végett visszadatott.

Jelentés az iparos tanoncok iskoláztatása iránt: tudomásul vétetett.

Olvastattott Bakule Márton műkertészszel kötött szerződése iránti jelentés; tudomásul vétetett, a szerződés jóváhagyott. (Egész terjedelmében közölni fogjuk.)

Olvastattott a Laki-teleken halastó készítése tárgyában kiküldött bizottság jelentése, és a bizottság elnöke Nagy Lajos úrnak külön véleménye. A bizottság jelentése a halastó készítése tárgyában elvileg elfogadtatván, a kivitelre szükséges intézkedések megtételére a tanács utasított.

Béni György tilos építkezés miatt rárótt bírságot elengedtetni kéri; a tanács határozata helyben hagyott.

Olvastattott a tanügyi bizottság jelentése a r. kath. néptanítóknak a vasárnapi tanítás díjazása iránti kérvényükre; a bizottság jelentése, mely szerint a tanítók kérelme nem teljesíthető, helyeslő tudomásul vétetett.

Olvastattott a vágóhid átalakítása és a vágási díjak megállapítására vonatkozó jelentés, mely szerint 1 drb. szarvasmarhától 50 kr., borjútól 20 kr. és 1 drb. juhtól 10 krajcár vágódíj szedessek; elfogadtatott.

Jelentés a fogalmazói állomás betöltése iránt; mivel e tárgyban nem minden bizottság jelentése érkezett be, az ügy elintézése elhalasztott.

Olvastattott a gazd. osztálynak a szentlőrinci határvonalon visszajutott földek iránti jelentése, miszerint az illető birtokosok a birtokaikhoz szabályozandó részekért a becsárnak csak $\frac{1}{3}$ -át hajlandók megadni. A közgyűlés további határozatánál megmaradván, ha az illetőknek a megállapított árban nem kell, a tanács utasított a birtok eladása iránti intézkedések megtételére.

Jász-kun-kerületek körlevele a búcsújárások betiltása iránt; tudomásul vétetett, a kath. lelkesi hiv. értesítettetni határozottatott.

Olvastattott a mérnöki hivatal jelentése az erdők és külterületek felmérése iránt; elfogadtatván, fogantatásával a tanács bizatott meg; egyszersmind a polgármester utasított, miszerint az erdőszt az erdők felmérési kötelezettségére szorgalmazza.

Olvastattott a mérnöki hivatal javaslata a Cigány-város rendezése tárgyában; a javaslat mellőzésével kimondatott, hogy a Cigány-város területén új lak építése meg nem engedtetik, és hogy az egész Cigány-városnak 10 év alatti kibeéslése eszközöltessék.

Olvastattott a színügyi bizottság jelentése, melyben a színház átalakítása és a színügy emelése érdekében tett eddigi intézkedéseit és tervezetét a közönségnek bejelenti és további pártolását felkéri; — a megkezdett intézkedések helyeslő tudomásul vétettek.

Olvastattott a kapitányi hivatal jelentése a lovak között kiűtött orrtakár nyavalyáról és az e tárgyban tett intézkedésekről, melyből megtudtuk, hogy 50 darab ló semmisített meg és még néhány felügyelet alatt tartatik; — a jelentés tudomásul vétetett, a kapitányi hivatal eljárása helyesletetik és a további intézkedéseknek belátása szerinti megtételével megbizatik.

Olvastattott a szegények-háza építkezése tárgyában az egészségügyi bizottságnak jelentése, melyben a bemutatott tervet hibásnak jelenti ki.

Miután 99 ok van a szegények háza fel nem építésére, és pedig mert 1-ör „nincs pénz“, azután... elég... tehát most nem építünk; — a tanács utasított, hogy valamely jeles építész által a szegények házára tervet csináltasson, — és akkor építünk... mikor majd fagy? nem, hanem mikor pénzünk lesz... jaj szegény szegények, de soká lesztek ház nélkül.

Olvastattott az iskolaszék betérjesztése, melyben arról panaszkodik, hogy bármi kéréssel fordult a hatósághoz, nemcsak meg nem hallgattatott, de a közönség határozatairól sem tudósított, panaszkodik, hogy az iskolák nincsenek felszerelve, 2 tanító állás betöltését kérték és még a pályázat sincs kihirdetve, egy iskolában padok nincsenek, tehát tanítani nem lehet, 1 tanító pedig foglalkozás nélkül van stb. stb.

Lestár P.: Nagyszerű ügy még jobban nem compromittatott és a város soha magát jobban nem compromittalta mint ez ügyben, a törvény meg van alkotva a népnevelésre, de mi magát a népnevelést kockáztatjuk, az iskolaszék magát nem okozhatta, mert minden iránt jelentést tett, de a hatóság semmit sem tett; — van tanító, ki nem tanít és így hiába fizettetik; ő ma vizsgára van kiküldve egy puszta iskolába és ma a tanító megjelent nála, hogy ne is menjen, mert ott iskola sincs, tehát vizsga sem lehet. Vagy tenni kell, mert hogy pénz nincs, az nem mentség, mert ha nincs, teremteni kell, vagy ha tenni nem akar, vagy nem tud a város, tehát vegye le kezét az iskolaügyről, de az ügyet veszélyeztetni nem lehet, nem szabad; ő a felelőséget magára nem vállalhatván, mert látja, hogy nincs, ki érdekelve lenne az iskolaügy iránt, véteknak tartaná az iskolaszéki tagság megtartását, azért arról ezennel lemond és kéri a közgyűlést, hogy ez ügy körül minden lehető tegyen meg és gyorsan, mert a halogatás, a lassúság által bünt követ el a nevelés szent ügye ellen, azért az iskolaügyet ajánlja a közgyűlés meleg pártolásába.

Bagi L. polgármester: Lestár P. igen érzékeny és keserű panaszt emel, mintha a tisztviselői kar nem teljesített volna mindent a mit a népnevelés ügyében megtenni köteles lett volna; L. úr vagy téved, vagy az ügy állását nem tudja, vagy túlbuzgóságból félre akarja magyarázni, mert a tisztvis. kar megtette a kötelességét, az ürgési iskola padjairól a gazd. osztály adhat felvilágosítást, a 2 tanítóról ő semmit sem tud, de a többire nézve kijelenti, hogy egyetlen egy eset sem volt, melyben ő nem intézkedett volna, különösen ő mint első tisztviselő lelkiismerete

TÁRCA.

Ebba az egyházi leánya.

(Schvartz Mária Zsófia elbeszélése.)

(Folytatás.)

Sára halála utáni nyárban vagyunk.

A templomban vasárnap délutáni isteni tiszteltet van.

Allát kezére föltámasztva, hallgatta Anders az orgonát, szeméit a fehér keresztire meresztve ült Sára sirhalmanál. Egyszer máskor könyvek perregtek le arcán.

Most elhallgatott az orgona, a templomajtók megnyiltak, a nép kitöltült. Két szegényesen öltözött éltés nő vált ki a tömegeből, egyenesen ama pad felé tartottak, melyen Anders ült.

„Jó estét“, mond a fiatalabb, vállára ütve, „még mindig szomorú?“ folytatá beszédét.

„Nem lehet azon csodálkozni kisasszonyom, nem ismerte-e ön húsz év óta a megboldogultat“, felelt Anders mozdulatlan. „Semmit sem ohajtok jobban, mint oda menni a hol ő van.“

„Ne legyünk türelmetlenek, szólta Cornelia kisasszony, „viseljük el a sujtó megpróbáltatásokat. Sára derék nő volt, kit mindannyian nélkülözünk. De ön mély fájdalommal csak magának árt.“

„Ah! ismerték volna csak úgy mint én, úgy jobban megértenék, miért siratom én“, mondá Anders; „lemondása önfeláldozásra született, úgy is halt meg.“

„Némelykor örömmel áldozza föl az ember magát“, vigasztalá Cornelia, „Sára mindig elégtelt volt, tudta hogy nővére fia jószívű.“

„Testvére fiának vélnek? Tévednek! Én csak szolgálja voltam, de becsületes szolgálja!“

„Nem rokona?“

„Éppen nem. Foglaljon helyet, majd elbeszéllem történetét.“

Cornelia odainté nővérét, leültek a padra, melyen a szolga ült.

Fejét egy ideig kezében nyugosztá, visszagondolkodék mélyen elbeszélése tárgyára.

Végre így kezdé el:

„Ryby községben lakott Sten Gusztáv egyházi. E hivatalán kívül még iskolamester is volt, mindkettőt egyenlő szorgalommal és tevékenységgel végezte. Képzett ember volt, segíté s tanácsadója a predikátornak minden bonyolult kérdésben. Igen, az emberek azt beszélték, hogy az egyházi inkább predikátornak született, mint maga a predikátor.

Sten neje meghalt, egyetlen gyermeke Ebba volt. Az egyházilak közelében feküdt Stenbrovik a Sköldkrona család birtoka. Jelenlegi tulajdonosa Sköldkrona báró, kevély úri ember volt. Magáról igen sokat tartott.

Családfáját az özönvizig fölvitte. Atyám várnagyja volt, anyám kastélyfelügyelő, mindkettő-jök szülői ott szolgálták már. Az öreg báró bőkezűn fizetett, nagy súlyt fektetett arra, hogy jó cselédei legyenek. Én Stenbrovikban születtem, úgy neveltek, hogy egykoron atyám állását átvegyem.

Tíz éves koromban Sten iskolájába mentem, hogy irás, számolás és catechismusból oktatást nyerjek, azaz a jövendőbeli várnagy szükséges ismereteiből, ki majd a házi gazdaságról gondoskodik. A báró nem akarta, hogy a kijelölteken kívül még más ismereteket is szerezzek. Hódolója volt ama föltevésnek, hogy a társadalom alsóbb osztá-

lyainak felvilágosodása csak bajt okoz. Sten mint iskolamester a báró szemében veszedelmes ember volt. Sűrűn emelt panaszt az iskolák ellen a báró. Mint eljött az idő, hogy oktatásom Sten átvegye, az öreg báró előbb magához hivatta őt, hogy utasítást adjon.

Szigorúan, vallásosan neveltek, történelmet, földrajzot, természetrajzot s hasonlókat nem tanulhattam. Csak irni, olvasni.

Igen jól emlékszem még a napra, melyen Stent a báró fölhevatta. Atyám panaszkodott is anyámnak később fölöle. Sten nem hajtá meg magát elég mélyen a báró előtt, nem volt alázatos, mindez szüleim gondolkodása szerint nagy hiba volt. A báró utasításaira Sten következő feleletet adott:

„Amennyire lehetséges, kívánatai szerint járok el báró úr, de alig hiszem, hogy könnyű lesz, kivált ha a fiú tudnivágyó.“

Atyám nem foghatta föl semmikép, hogy én tudnivágyó lennék, ha már a báró tudományom terjedelmét meghatározta. Oly föltevés kábaság volt, úgy atyám mint anyám előtttem Stent oly embernek festették le, kit példányul venni nem szabad; a legkomolyabban megtiltották az iskolában elmaradni. De erre nem volt szükség, mert Sten maga megmondta, hogy csak bizonyos órákban ad oktatást.

Ama napon, mely iskolalátogatásom első napjait megelőzte, az öreg báró magához hivatott, a nagy tisztességtől minden tagomban reszkettem, mint az előkelő úrral szemközt állottam. Körülbelül következőkép beszélt hozzám:

„Olvasni fogsz tanulni, mit jóakaratomnak köszönsz, ezért elismerő légy. Szorgalommal nem sokára megtanulod mindazokat, mik read nézve

sen és buzgalommal teljesítette kötelességét.

Agí L. gazd. tanácsnok kijelenti, hogy az ürgési iskola-padokról ő most hall legelőször és az egész ügyről ő semmit sem tud (élénk éljenzés).

Nagy Lajos iskolaszéki elnök: Lestár P. előadása igen higgadt és igen nyugodt volt, mindent hűségesen s úgy adott elő, mint igaz, az iskolaszék működésében meg van zsidbasztva, mert a közönség az ügyeket, melyben megkeresi, csak halogatja stb. Lestár által elmondottakhoz még több sérelmeket sorol.

Szüics I.: Nem tartja feladatának sem a tanács, sem a közgyűlés eljárását a fentebb elmondott panaszokkal szemben védeni; — azonban az iskolaszéknek a kerületek felosztása tárgyában beadott javaslata, hogy idáig vissza nem került, annak nem egészen a tanács, hanem a közgyűlés által hozott hibás végzés az oka.

B. Kiss M. védi a tanács eljárását.

Vége kimondatott a hosszú szenvedélyes, és iskola ügyeinkre elég világot vető vita után, hogy minden ügyiratok a legközelebbi gyűlés elé beterveztessenek.

Olvastatott a gazd. osztály jelentése, mely szerint a szegények élelmészését f. évi okt. 31-ig a mostani bérlő Karácsony Zs. a jelenlegi árban elfogadja, azonban a kenyér kiszolgáltatója Milhoffer Frigyes a mostani 5½ krajcár helyett 7 krajcárt kér; — Karácsony Zs. ajánlata az élelmészésre elfogadtatott, a kenyér pedig árlejtésen kiadatni rendeltetett.

Mádi Pál városi főorvos a június havi egészségi állapotról tett jelentése tudomásul vétetett.

Olvastatott az egészségügyi bizottságnak Kook József könyöradomány iránti kérelme tárgyában jelentése; — a bizottság azon javaslata, mely szerint Kook Józsefnek ne egyszerre, hanem havonként fizetendő 5 frt. könyöradomány élte fogytáig szolgáltatassék ki, elfogadtatott.

Irodalom.

Megjelent és szerkesztőségünkhez beküldetett: „Meddig él a magyar nemzet?” nemzeti létkérdés hazánk fiainak és leányainak. Irta Kubinyi Lajos.

A munkát röviden és eléggé jellemzi annak bevezetésül a szerzőnek következő „figyelmeztetése a nemzethez.” „Nemcsak fegyver által a csatatéren, hanem béke közepette is elveszhet a nemzet, ha önfentartása kellekeit elhanyagolja, vagy közkejlődését a mindinkább nagymérvű s fokozódó nemzetközi eszmeáramlatok ellenében kivívni nem bírja.”

Atolvastuk e munkácskát, melyben szerző alapos tanulmányával, egyszerűséggel, igazi honfiumi aggodalommal tárgyalja s fejtegeti, hazánk és nemzetünk elmaradása, hanyatlása és elszegényedésünk okait és előhaladásunk, mivelődésünk akadályait; azonban szemlélődése közben néha túlságos sötét szemüveget használ és minden tárgyilagossága mellett sem tagadhatja meg igazi makacs baloldaliságát, midőn gyakran a kormányt okozza és igen sokszor a kiegyezkedést állítja elő bűnbakul, mi-

hasznosak, miket én is annak tartok. Maradj távol a többi iskolásgyermektől, ne törődj velök, sem tantárgyaikkal, ez akaratom, olvasd catechismusod; féld az istent, tanulj meg engem, uradat tisztelni, úgy örömem találok benned.”

A báróval egy akaratot lenni, azt hittem, hogy isten kedvében járok, sejtelmem sem volt arról, hogy parancsait áthagnám.

Egy éven át jártam iskolába, anélkül, hogy a legcsekélyebbet vétettem volna a báró akaratja ellen. De a balsors akarta, nem voltam éppen ostoba, megtörtént végre is velem, hogy elfeledkezve, oly tanórákon át is az iskolában maradtam, mikor nem lett volna szabad. Az első év után égő tudvágy ébredett bennem. Majd mindennap az iskolában maradtam tanuló társaim történelmi és földrajzi leckéin, kedvem a tanuláshoz csak növekedett, egy napon fölbátorodva megkértem Stent, engedné meg minden tanórán át itt maradni, melyen a többi gyermekek is itt maradnak. De azt felelte, hogy ehhez szüleim s a báró engedélye szükséges. Előre tudtam, hogy ezt nem fogom kinyerni, mi igen elkészerített. Míg a többi gyermek a szünóra alatt vidáman játszadozott, leültem az iskolaudvar egy zugában, s ott keresvesen sirtam.

„Miért sirsz?” kérdé tőlem Ebba az egyházi tizenyolc éves szép leánya, felém közeledve.

„Nem tanulhatom mindazt, a mit a többi fiúk”, feleltem, elbeszélve okát is.

Nevetett, majd azt mondta, hogy ő lesz oktatóm. Nem sirtam többet, megállapodtunk különösen abban, hogy Ebba könyveket fog kölcsönözni, azokból leckét föladni, azután pedig ki fog kérdezni. Esténként a tó partján találkozunk.

Ez órától kezdve uralkodott rajtam Ebba. Egy boldog hét mult el. Olvastam, tanultam szor-

dön azokat a körülmények- és viszonyainkban a hibát magunkban megtalálhatná.

Nem oszthatjuk, sőt határozottan tiltakoznunk kell a szerzőnek következő sorai ellen: „a bécsi szellem vált 1867-ben uralkodóvá, melynek folytonosan újabb meg újabb engesztelő áldozatok nyújtatnak a 48—49-ki eseményekért stb.” továbbá, „nagyon sokan megadták magukat a műveltebb elem (a német) fenhatóságának, lemondtak Magyarország önállásáról, függetlenségéről, sőt még létjogáról is s gúnyosan emlékeznek az 1848—49-iki évekre, melyek adatait és történelmét elferdítik, elmagyarázzák és meghamisítják”; és végre

„Sokan megtagadták elveiket s a szabadság ügyét eme állítólagos jólétért, s üldözik mind azokat, kik ezt tenni nem akarják. Sokan elhitték már azt is, hogy Magyarország önállólag létezni nem is képes. Igyekeznek lelkesülni a kettős „nagy hazáért.” Lemondtak a „nemzeti lét” jogáról is, mert feláldozandónak tartják ezt az „állam eszme” úgynevezett nyereségeiért.”

E sorokban a szerző túlságokra ragadtatva igaztalan vádakkal illeti a nemzet fiait, kiknek pedig hazafiságukban nincs joga kételkedni.

Teljesen oszthatjuk és igazaknak tartjuk azonban a következő sorait:

„De mitsem tehet a törvényhozás, ha a nemzet jobbjai, sőt nagy része által nem támogatatik, nem nógattatik eme feladata teljesítésére.

„Hiába is vívná ki a törvényhozás a legszabadabb elvű nemzetközi szerződéseket, a nemzetet megillető államjogokat, vagy a legtágabb körű polgári jogot, ha ezzel a nép a nemzet önmaga nem tudna vagy nem akarja élni.

„A magyar nemzet léte, létképesége tehát tulajdonképp önakarata mérvétől függ.

„Akar élni? Akar örökké élni? Éljen jogaival eszélyesen, karolja fel hazája, nemzete ügyeit minden jobb érzelmű honpolgár és honleány, ne csupán a politikai, hanem éppen úgy a közgazdasági és közművelődési téren, minden irányban. Igyekezék kipótolni hiányait, mulasztásait saját körében, tartsa meg szigorúan az okszerű munkásság, takarékoskosságot elveit; hozza minél több oldalról kapcsolatba saját ügyeit a haza közügyeivel s a nemzet akarata előbb-utóbb teljesülni fog.”

Eltekintve a mű némely túlzásaitól, ohajtanók, hogy hazánkban minden, különösen magyarajkú fiai és leányai átolvasnak ez érdekes munkácskát, mert mindannyi találna benne tanulni, megfigyelni valót és mert hibáink ismerete első lépés annak jóvátételére.

Ájánljuk e munkát olvasóink figyelmébe.

Iskolai jelentés.

A helybeli izr. főelemi iskolában az évi vizsgálatok következő rendben fognak megtartatni:

Szerdán, f. hó 23-án d. e. 9—12-ig az 1-ső osztály, d. u. 2—5-ig a 2-ik osztály; Csütörtökön d. e. 9—12-ig a 3-ik osztály, d. u. 2—5 a 4-ik osztály; Szombaton, f. hó 26-án d. u. 2—5-ig a 3. és 4. osztály a héber tantárgyakból és a leánytanulók kézimunkáinak kiállítására.

galmasan, kabátom alá keblembe rejtetett könyvekkel siettem a tóhoz, mint okul adtam, egy órára horgászni. Senki sem ügyelt rám, senkinek sem volt sejtelve arról, hogy én mit mivelek.

Az öreg bárót elfoglalta saját személye ápolgatása; az ifjú Görán báró nevelőjével együtt már két év óta külföldön tartózkodék, az öreg báróné gyenge idegzetű beteges úrhölgy csaknem soha sem lépte át szobája küszöbét. Marianne baronesse nevelőjével sokkal rátartóbb volt, hogy egy tekintet is vetettek volna reánk, ha olykor-olykor sétájok előttünk vezetett el, így titkom nem lett elárulva.

Elérkezett a nyár közepe. Az ifjú Görán báró és Magister Aurenus Stenbrovikba érkeztek újból; némi aggályt okozott is ez nekem, de azért nem szakítám meg Ebbávali tanóráim.

Egy estén, mint oly gyakran együtt ültünk a domb lábánál a tó part közelében. Ebba egy vagy másféle kérdést tett föl, hogy feleletemből meggyőződjék, valjon megértettem-e a mit olvastam.

„Nini! Ugy látom, hogy ott iskolát játszanak”, hangzott le egyszerre a dombról.

Ijedtemben, meglepetésemben rögtön becsaptam a könyvet. A dombon fönn Görán báró volt, de azért Ebba igen nyugodtan tekintett föl.

„Nem játszunk mi, hanem valósággal iskolát tartunk”, szolt.

„Lehetséges ez!” kiálta az ifjú báró, néhány másodperc és szemközt álltunk.

Görán báró csinos, nyílt arcú, mintegy huszonhárom éves fiatal ember volt.

Mint Ebbát jobban szemügyre vette, el volt bájolva kellemétől, udvariasan emelé meg szalma-

Az illető szülőket és tanügybarátokat tisztelettel meghívja

Kecskemét, 1873-iki július hó 10-én

az igazgatóság.

Helybeli újdonságok.

V **Kiss Miklós** úrnak jász-kun főkapitánnyá kinevezését a július 6-iki hivatalos lap is közölve, így ez bevégett tény. Városunk felső kerülete országos képviselőjének — midőn ily fényes kitüntetésén őszinte örömlünk fejezzük ki, — szerencsét kívánunk az új és szép álláshoz, melynek hogy meg fog felelni, arról kezeskedik általánosan ismert ügyessége.

V **„Meghalt a király, éljen a király.”** Kiss Miklós úrnak jász-kun főkapitánnyá kinevezése folytán felső kerületi országgyűlési képviselőről kell gondoskodnunk. Mint értesültünk, baloldali polgártársaink kissé meg vannak akadva e hirtelen, véletlenül és nem várt választással, s nem tudnak még mit csinálni. Ugy értesültünk, hogy a fővezetők Bagi László polgármestert akarják felléptetni; nem tudjuk, Bagi László úr elfogadja-e a fölléptetést és megválasztatása esetében elfogadná-e a képviselőiséget, de részünkről a fölléptetést helyesnek és igazoltnak látnánk, mert ha 13 év óta a kecskeméti baloldali bizottság minden alkalommal fölléptette és 5-ször kitette a bukásnak: tartozik Bagi László úrnak annyi erkölcsi elégtétellel, — ha hogy eddigi eljárásuk őszinte volt — hogy most, midőn megválasztása valószínűbb, meg is választja; azonban ezt mi csak baloldali szempontból tartjuk következetességgnek, de hogy mit tesznek, az az ő dolguk; mert mi újra kibontjuk deákpárti zászlónkat, melyen a név megmarad és hisszük, hogy soraink tetemesen szaporodnak és a győzelem egy kis erélylyel nem volna nehéz.

V **Csolnoki Ferenc** iparos polgártársunk a bécsi világtárlaton kiállított magyar dísz fekete öltözékeért első osztályú éremre, Fridrik István pedig honvédtisztii atilláért dícséretre méltatott a juri által; mindenesetre dícséretükre válik e kitüntetés a szorgalmas iparosoknak.

V **Az „Iparegylet”** higgadt (?) és értelmes választmánya — mint értesültünk — az egyletből kitiltotta a „Kecskeméti Lapok“-at. Brávó! bölcs választmány!! intézkedését mindenesetre helyeselnünk kell; mit is keresnének a „Kecskeméti Lapok“ oly egyletben, melynek tagjai tárgyalagos bírálatot vagy véleménynyilvánítást nem tűrhetnek. Az iparegylet nagy dícsőségét zöngedező, magas tetszését megnyerő extra vursttal vagyis külön lappal pedig nem szolgálhatván, így helyeselnünk kell fellebbezhetlen végérvényesen döntő ítéletét. Azonban azon méltányos és jogos kérdést intézzük az iparegylet választmánya jobboldali tagjaihoz: u. m. Horváth D., Kiss Miklós, Lestár P., Végh J., Csolnoki F. és ifj. Polotini János urakhoz, hogy mit szólnak ehhez, és meggyőződésselük miként tartják meggyezhetőnek a választmánybani tovább maradásukat? és különösen Horváth D., Kiss Miklós és Lestár P. urak, kik különben is soha a választmányi ülésben részt nem vettek; ily neveltséges és őket is compromittáló vég-

„Bocsánat”, szolt, „Sten kisasszonynyal van szerencsém beszélni?”

„Nevem Sten Ebba”, felelte Ebba nevetve.

„Nem ismertem meg rögtön”, folytatá a báró, „különben nem oly udvariatlanul közelítettem volna meg.”

Ebba felelet helyett fejével intett, hogy megbocsát.

Még két évvel azelőtt Görán báró minden formáság nélkül beszélgetett az egyházi leányával, kit akkor egyszerűen „Ebbának” szólított.

Látta azonban, hogy Ebbának nincs kedve beszélgetni, felém fordult s tőlem kérdezé:

„Sten kisasszony oktat téged?”

Bátorságomnak vége volt e kérdésre. Rajta vesztettem, az öreg báró parancsát átléptem, legtanácsosabbnak véltem hallgatni.

Ebba felelt helyettem, látta zavarom.

„Anderst atyám olvasni, írni, számolni tanítja, én pedig történetre, földrajzra s hasonlókra oktatom, mert a báró az ön atyja az én atyámnak azt megtiltotta.”

Görán hangosan nevetett.

„Ah, kegyed tiltott eledelkekkal táplálja, pedig atyám azt tartja, senki, ki kenyérét eszi, tőle függ, ne merészellen akarátának ellenszegülni. Sten kisasszony kegyed igen vakmerő!”

„De én nem eszem a báró úr kenyérét”, válaszola Ebba büszkén, „cselekedni pedig úgy cselekszem, a mint igazságosnak hiszem. Ha a báró elég bátor Anderst emberjogaiban gátolni, úgy én élhetek a szabadsággal, azt lehetőleg megakadályozni.”

(Folytatása következik.)

zésnek hozatala után mit keresnek tovább is a választmányban?

i) **Tóth József** leleményes polgártársunk által eléggé célszerűen berendezett uszoda-fürdőjét, a most uralgó nagy hőségben a közönség folyton szép számmal látogatja, de nagyon is kis számmal élvezi a gyermek ifjúság. Gondolják meg a szülők, hogy olcsóbb, kellemesebb és a gyermeki szervezet erősítésére előnyösebb élvezetet, mint a mozgással párosult fürdést nem nyújthatnak gyermekeiknek, figyelmeztetjük azért is, hogy a még hátralevő nyári napokon át minél gyakrabban küldjék oda gyermekeiket, hol néhány hét után az ügyesebbek úszni is megtanulnak.

— **A fő-nélküli bárány.** Juhász András, első tizedbeli halasi-nagy-útcái mészáros, folyó hó 5-én a többek között egy hasas birkát vágott és abban egy tökéletesen kifejlett, 6 fontos kosbárányt talált, melynek nyaka végén a fő helyett csak két kis fül látható, de a koponyának és agyvelőnek, szemnek, száznak s a többi, főhöz tartozó részeknek sem kívül, sem belül a bőrön semmi nyoma nem található. — Aloirott a csudaszülöttet P. P. állatorvos úrral boncolás alá véve s azt tapasztalta, miszerint a bárány zsigerei nagyon kis kivétellel tökéletesen ki vannak fejlődve; nevezetesen: a tüdők, légeső és gögő, a gögőfedővel együtt egészen rendes állapotban vannak, a gögő a nyakon levő tág bőrből az úgynevezett tokában szabadon állott. A bázisig rendkívül bő, az embernek 3 úja belefő s szintén szabadon nyílt a tokába a négy gyomor rendesen és arányosan kifejlett. A szív pitvarai és kamarái jól kifejlettek és szabályosan elválasztottak, de az aorta (főszívűtér) főhágó ága végképen hiányzik s csak a hátgerincen lefelé haladó ág van kifejlesztve. A lép, vesék, belek, herék és vizelethozók tökéletesek, csak a májon lehet egy nagy szilvához hasonló kinövés látni, mely a jobb karélyból alól van kinöve; de rendes májálományú. Az epehólyag és vezeték rendes. A csontvázon csak az a hiány észlelhető, hogy a melső jobb láb csülök-izülete kettős, s hogy a hetedik nyakcsigolya, melyen a főnek kellene lennie, félgömb idomú. Egyébiránt a test külseje egészen szabályos, a farok, lábak, körmök és gyapjú szépen ki vannak fejlődve, de a nyak végén a fő helyett csak két előre álló kis fül látható.

Dr. Dékány R.

— **A kecskeméti róm. kath.** vasárnap inas-iskola 7. osztályában az 1872/3-ik tanévben az iparostanoncok létszáma: 220, ezek közül írni s olvasni nem tud 20, fölszabadult 25. — Az előadott tantárgyak voltak: Hit- és erkölcstan, irás, olvasás, helyesírás, szó- és írásbeli gondolat kifejezés, irálytan, földrajz, történelem, számtan, rajz. — Az iskolai év ünnepélyes bezárása július hó 13-án délelőtt 10 órakor leend.

○ **F. hó 4-én** az Izsákról jövő posta-kocsis az ágasegyházi erdőben közlő lövést hallott, de szétnézvén, nem látott senkit; nem sokára második lövés is történt, a melyből néhány szem serét a a posta-kocsis nyakát sértette meg, annyira, hogy mikorra az a kocsi az ágasegyházi csöszházhoz beért, eszméletét elvesztette. A postakocsival ezután Izsákra tértek vissza, a honnan a tettes után azonnal nyomozások tétettek, de eddig minden eredmény nélkül.

✓ **„Idők tanúja“ vagy „testimonium iparegyletium.“** Pátkai Lászlót — mint említettük — a kecskeméti kir. törvényszék június 28-án tartott fenyítő ülésében, súlyos testi sértésben bűnösnek találván, 6 havi fogságra és a költségek megtérítésére ítélte. Az ítéletet mind a kir. ügyész, mind Pátkai fellebbezte. — Pátkai L. előéletéről a törvényszékhez a kapitányi hivatal egy hivatalos bizonyítványt küldött át, mely Pátkai Lászlót nem a legszebb színben tünteti elő, és mely bizonyítványt P. L. nem fogja az ablakába kitenni. — A kir. ügyész. hivatalnál levő fekete könyvben pedig be van jegyezve 1-ór: hogy Pátkai L. 1868-ban csalás miatt kereset alatt állott; 2-or hogy Pátkai L. 1869-ben súlyos testi sértésért — a királyi tábla által is jóváhagyott — 14 napi fogságra ítéltetett és hogy azt ki is töltötte. — Jelenleg is van folyamatban — melyben ugyan ő a vádló — egy súlyos veszekedési ügye. — Köztudomású dolog, hogy Bleyer Ignácot késsel több szúrással veszélyesen megsebesítette; de mivel Bleyerrel 120 forintban kiegyezvén, — melyet ugyan még máig sem fizetett meg — ez ügye fel nem jelentetett; és van még több kihágási esete is. — Ily köztudomású tények után — midőn Pátkai L. mostani ítéletét a kir. táblához fellebbezi, egy „nyilatkozatot“ is csatolt, melyben 50 iparos neve van alájegyezve. E „nyilatkozat“ hoz egy szót sem szólunk — mert az eléggé jellemzi az aláíró iparosokat; de ha ők pirulni nem tudtak, — miért ki-mélnénk mi, sőt kötelességünknek tartjuk e gyönyörű (?) nyilatkozatot, az aláírók neveivel együtt megörökíteni, és a közvélemény ítéletének átadni.

* * *

Nyilatkozat.

Aloirottak úgy is mint a kecskeméti iparegyesület tagjai, ezennel kijelentjük: miszerint Pátkai László kecskeméti illetőségű iparost — több évek óta — mindig mint jóvaló becsületes embert ismerjük, s hogy nevezett mielőttünk sem köteke-dése, sem verekedése miatt egyáltalában nem ismeretes, hanem tiszta életmódja s fedhetlen előélete által tüntette ki magát közöttünk. Azon állítások — melyek ellenében felhozattak — nem lehetnek tények, mint inkább politikai nézet-különbségű elleneinek vádjai.

Minek hitelére kiadjuk jelen sajátkezűleg alá-írt nyilatkozatunkat, a közigazság ügy hozván magával. Kecskemét, 1873. július 2.

Sándor Pál, Fűredi Elek, Vasváry Lajos, Szalay György, Daróczi Ferencz, Vasvári Sándor, Várhágó József, Várhágó Sándor, Deák Sándor, Salamon Gábor, Nagy Sándor, Sarkadi Sándor, Szabadi László, Szekeres Lajos, Zödi Sándor, Szabó Kiss Mihály, Nagy Sándor, Prikkel László, Hemző Dániel, Csoó Sándor, Beke Mihály, Nagy Pál, Nagy Sámuel, Héjjas István, Szathmáry István, Fazekas Mihály, Molitorisz Károly, Sárközy József, Csáko István, Várhágó Lajos, Lakos István, id. Kovács Lajos, Darányi László, ifj. Kovács Lajos, Kovács Ferencz, Kovács Sándor, Csoó András, id. Boross Sándor, Bankó Lajos, Varga Gábor, Kovács János, Gyenes Marton, Török László, Török János, Kakuja Mihály, Lipóczi János, Nagy József, Kiss Sándor, Sebők István, Dani Lajos.

— **Meghívás.** A kecskeméti első téglagyár részvénytársulat t. ez. összes tagjai tisztelettel felhívattak, hogy f. évi július hó 27-én délelőtti 10 órakor a város háza nagy termében tartandó közgyűlésre minél számosabban megjelenni sziveskedjenek. A közgyűlés tárgyai: a város közönségével téglatelep-helyiség végett kötendő szerződés és az elkészített alapszabályok tárgyalása. Kecskemét, 1873. július hó 10. Az ideiglenes bizottság nevében Katona Zsigmond, ideigl. elnök.

✓ **Baziás-Bécs közti menetrend megváltoztatása.** Folyó évi július 3-ától a gyorsvonal menetrendje megváltoztatván: Kecskemétről indulás: péntek, hétfő, szerda 3 óra 42 perc reggel.

A kecskeméti kereskedelmi Ipar-hitelintézet és népbank 1873. Június havi forgalmának kimutatása.

Bevétel:

Pénztár egyenleg 1873. június 1.	5,863 ft. 57 kr.
Kötelezett takarékbetét	1,986 „ 50 „
Váltók után	73,567 „ 24 „
Előlegek után	12,215 „ 24 „
Folyó számlák	78,762 „ 54 „
Kamatokban	2,188 „ 68 „
Dijakban	937 „ 41 „
Allamilleték fejében	17 „ 05 „
Különfélék	47 „ 40 „
Viszleszámitott váltók	20,100 „ — „
	195,685 ft. 39 kr.

Kiadás:

Váltók után	79,255 ft. 58 kr.
Előlegekben	16,408 „ — „
Folyó számlák	82,773 „ 25 „
Kamatokban	1,958 „ 83 „
Viszleszámitott váltókért	10,892 „ — „
Különfélék	6 „ 73 „
Tisztviselők fizetése	333 „ 33 „
	191,627 ft. 72 kr.
Pénztárállás március 31-én	4,057 „ 67 „
Blau.	195,685 ft. 39 kr.

HIRDETÉSEK.

HIRDETMÉNY.

1873. A városi szegények élelmezésének határideje folyó évi július hó 31-én lejárván, a f. évi 387. sz. közgyűlési határozat értelmében a jelenlegi szerződés november 1-ső napjáig meghosszabbítandónak kimondatott, de mivel a kenyér-részletek kiszolgáltatását jelenlegi bérlő a mostani árban tovább folytatni nem hajlandó, az 5000. sz. jelentésre kelt közgyűlési végzés szerint, annak október 31-ik napjáig leendő árlejtéseni kiadása elhatározott, s árlejtési határidőül f. évi július hó 18-ik napjának d. e. 9 órája a gazdasági hivatalban kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók ezennel meghívattak.

Kecskemét, július 10. 1873.

A gazdasági osztály által.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

Péntek, 1873. július 11-én.

Búza (pozsonyi mérő) 5 frt. 80 krtól 6 frt. — krig. Kétszeres (p. m.) 4 frt. 80 krtól. 5 frt. — krig. Rozs (p. m.) 4 frt. — krtól 4 frt. 20 krig. Arpa (p. m.) — frt. — krtól — frt. — krig. — Zab (p. m.) 1 frt. 90 krtól 1 frt. 90 krig. Kukorica (p. m.) 3 frt. 20 krtól 3 frt. 30 krig. Köles (p. m.) — frt. — krtól — frt. — krig. Idei burgonya (p. m.) 1 frt. 60 krtól 2 frt. — krig. Hizott lúd 4 frt. 60 krtól 7 frt. — krig. Liba tömött párja 2 frt. — krtól 4 frt. — krig. Pulyka p. 1 frt. 80 krtól 2 frt. — krig. — Kacska p. 1 frt. 40 krtól 2 frt. — krig. Csirke ölnivaló — frt. 35 krtól 80 krig. — Tyúk párja 1 frt. — krtól 1 frt. 20 krig. Marhahús fontja 24 krtól 26 krig. Borjúhús 30 krtól 34 krig. Juhhús f. 20 krtól 24 krig. Sertés-hús f. 30 krtól 32 krig. Tiszta zsír f. 40 krtól 42 krig. Vaj 66 krtól 72 krig. Szalonna f. 32 krtól 36 krig. Bor 1873-ik évi termés akója 12 frt. — krtól 16 frt.

Felelős szerkesztő: Szűcs Imre.

NYILTÉR. *)

Viszonválasz Keresztes Peregrinus úrnak.

Midőn a „Kecskeméti Lapok“ nyiltterében Keresztes Peregrinus úrnak fiam tanítása ügyében igazságos (?) humanus (?) és pénzvagyból a törvényszék előtti gyönyörű eljárását megismertettem, czélem csakis ez volt, nyilatkozatra is csak azért hit-tam fel, mert tudtam, hogy ha nyilatkozik, maga magát árulja el, s úgy is történt, Keresztes Peregrinus a „Kecskemét-vidéki Közlöny“-ben válaszolt.

És pedig nyilatkozata elején hozzá illő fari-zeusi képet vágva, a bírói ítélet szentsége mögé bujtató drága becses személyét.

Édes úr, annyit engedjen meg, ha más tollát nem veszem is bérbe mint ön, hogy nem a törvényt okozom, mert az ítélet jogosan hozatott ön esküje alapján, hanem én esküjét hozván kétségbe, a mi egészen más dolog, és a törvényszék nem is szorult ön ügyetlen és fogadatlan prókatorságára.

Eléggé jellemzi önt, drága úr, mint válaszában kijelenti, hogy „kinyilatkoztattam, hogy nem haszonvéhető és tehetetlen a gyermek“, és mégis reáengedte magát beszél-tetni a gyermeknek 300 forintérti felvál-lalására. Ezzel nem valami szép bizonyítványt ad ki magáról, mert jóvaló becsületes ember, ha meggyőződik valaminek kivételéről, pénzért arra nem vállalkozik.

Eléggé bélyegzi önt azon nyilatkozata, melyben figyelmeztette F. A. rokont a gyermek további tanításáról és gyengeségéről, ekkor már megfeleltkezett, mivel tette szoros vállalatát.

Különben önnel nem tartom méltónak a vitatkozást; ismeri önt egész városunk és annak ítélete nem igen kedvező önre nézve.

Hanem egyre nem lehet utálatomat és megve-tésemet nem fejezni ki; ön beszél a sajtó hivatásáról, ki idejének legnagyobb részét azzal tölti, hogy a legalábbvaló rágalmakat, becstelenségeket gyűjti annak lapja számára, ki az ujdonsági rovatban, nyilatkozatomban megbotránkozni nem pirult ő, és ön a botrányok gyűjtője, rágalmak nagy mes-tere, e városunk nyakára csimpózkodott elődi kullánc?

Ez utolsó szavam.

Polotini Sándor.

*) Az ezen rovat alatt közlöttékért nem vállal felelőssé- get a szerkesztőség.

Hirdetmény.	
1873.	A városi közönség által élelmezett szegények részére 20 pár női csizma beszerzése a 702. számú közgyűlési végzéssel elhatározott, árlejtési határidőül f. évi július hó 24-ik napjának d. e. 9 órája a gazdasági hivatalban kitűzetett, melyre a vállalkozni akarók ezennel meghívattak.
Kecskemét, júl. 10. 1873. A gazdasági osztály által.	